

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5389/2019
22.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу ЈП Београд, против туженог АА из ..., кога заступа пуномоћник Небојша Јапунца, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4307/2019 од 13.06.2019. године, у седници већа од 22.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4307/2019 од 13.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 6412/17 од 06.02.2019. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати 23.238.870,08 динара са законском затезном каматом на износ главног дуга од 11.289.469,53 динара од 11.09.2018. године до исплате у року од 15 дана по пријему пресуде под претњом извршења. Приговор литиспенденције истакнут од туженог је одбијен, а тужени обавезан да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 205.540,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4307/2019 од 13.06.2019. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 6412/17 од 06.02.2019. године.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију из свих законом прописаних разлога.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 18/20) Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности, а повреда поступка на коју се указује ревизијом – неразумљивост другостепене пресуде није основ за изјављивање ревизије по члану 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим закључио уговор о накнади за уређење грађевинског земљишта за изградњу пословностамбеног објекта 01.07.2008. године којим је предвиђен укупан износ накнаде коју тужени треба да исплати тужиоцу од 10.994.611,83 динара. Тужени се определио да обавезу плати у 60 месечних рата, тако што прва рата износи 10% односно 1.099.461,00 динара и исплаћује се у року од 15 дана од дана обрачуна, тј. до 04.07.2008. године, а преосталу обавезу од 9.895.151,00 динар ће платити у 59 месечних рата од по 167.714,42 динара најкасније до 15. у месецу почев од 01.08.2008. године, а закључно са 15.06.2013. године са припадајућом валоризацијом према показатељима раста цена на мало које објављује Завод за информатику и статистику Градске управе од дана обрачуна до дана доспећа сваке рате. С обзиром да тужени није уредно испуњавао своје уговорне обавезе тужилац је поднео тужбу Првом основном суду у Београду ради наплате преосталог дуга, а тај суд се огласио стварно ненадлежним и предмет уступио Вишем суду у Београду због вредности предмета спора. Тај суд је преко вештака одговарајуће струке утврдио висину потраживања и то како главног дуга тако и камате, па с обзиром да је нашао да је приговор застарелости потраживања које је тужени истакао неоснован захтев је усвојен, а што је прихватио и другостепени суд.

Закон о облигационим односима у својим начелима и то у члану 17. став 1. је прописао да су стране у облигационим односима дужне да изврше своју обавезу и одговорни су за њено испуњење. С обзиром да су нижестепени судови несумњиво утврдили да су странке биле у уговорном односу по коме је тужени имао новчану обавезу према тужиоцу и да ту новчану обавезу није у потпуности извршио, сходно напред наведеним одредбама закона тужени је дужан да тужиоцу дуговани износ исплати. Висина дуга је утврђена економско-финансијским вештачењем при чему је вештак најпре, у складу са уговором извршио валоризацију дугованих рата стопом раста цена на мало до момента њене доспелости, а након тога на тако утврђени износ рате је рачуната законска затезна камата што је у складу са уговором, а такође и са чланом 277. став 1. ЗОО. Вештак је правилно у поступку навео да валоризација и затезна камата нису исте категорије јер валоризација служи ради очувања супстанце у условима пораста цена на мало што је уговором утврђено као корективни основ а камата је обавеза која проистиче из задоцњења са измирењем новчане обавезе. При томе, вештак камату није рачунао комфорном методом већ методом простог интересног рачуна.

Када се све напред наведено има у виду, онда се не могу прихватити наводи из ревизије да је потраживање застарело јер се у конкретном случају не ради о повременим потраживањима из члана 372. ЗОО већ се ради о потраживању које застарева у општем року застарелости по члану 371. ЗОО.

С обзиром да се ни осталим наводима из ревизије не доводи у сумњу правилност нижестепених одлука, то је и одлучено као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бождар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић